

sættes til ham, er det i Udkastets § 186 foreskrevet, at Formanden, forinden noget Spørgsmaal fremsættes, skal underrette ham om, at han ikke er pligtig til at svare, hvis han ikke ønsker det, og at hans Svar ville kunne benyttes som Bevismiddel mod ham, medens paa den anden Side hans Tavshed efter Omstændighederne ogsaa vil kunne ansees som talende imod ham. Dernæst finder, hvad man vil kunne kalde et Forhør over den Anklagede, kun Sted, naar han har afgivet Tilstaelser eller Forklaringer under Forundersøgelsen, som skulle benyttes som Bevismidler under Hovedforhandlingen, og kan han da spørges, dels om han erkjender at have afgivet saadanne Tilstaelser og Forklaringer eller om han i saa Henseende har Noget at indvende, dels om han har Noget at tilføie eller forklare i denne Anledning (§ 187). Udenfor dette Tilfælde skal der kun, naar et Vidne har afgivet Forklaring, forelægges den Anklagede det Spørgsmaal, om han har Noget at fremsøre med Hensyn til den afgivne Forklaring (§ 196), men han skal ikke opfordres til selv at give nogen Forklaring om Sagens Omstændigheder eller yderligere udspringes i denne Henseende.

Da et Vidnes Udeblivelse i en Sag, som forhandles for Rævningeretten kan bevirke, at Sagen maa udsættes og derved medføre megen Ulempe og Uleilighed for alle dem, der have Noget med Sagen at gjøre, har man troet i § 188 at burde fastsætte en højere Straf for Udeblivelse end i andre Sager, og derhos at burde paalægge Vidnet at udrede de af Sagens Ophold skyldende Bekostninger. Man har endvidere, da Vidnet, der ved sin Udeblivelse har foranlediget en Udsættelse af Sagen, derved selv har fremkaldt Formodning om, at det ikke er villigt til at møde senere, ikke havt nogen Betænkelse ved her at bemyndige Formanden til at lade det anholde indtil dets Forklaring er modtaget. Hvis Vidnet strax kan bringes tilstede, er det iøvrigt en selvfølge, at Formanden maa være berettiget til at lade det afhente, i fornødent Fald ved Magt.

Naar der under Forhandlingerne fremsættes Indsigelse mod, at et Vidne tages i Ed, hvilket her vil sige det Samme, som at det afhøres, lader Udkastets § 191 det saaledes opstaaende

Spørgsmaal afgjøre af Retten, medens efter Hages Udkast Forstedommeren afgjør samme. Da det forekommer Ministeriet, at Afgjørelsen af saadanne Spørgsmaal ikke vedkommer Ledelsen af Forhandlingerne, der udelukkende bør tilkomme Formanden, hvortil Afgjørelsen her er af saa stor Bigtighed, at den Garanti for sammes Retfærdighed, som ligger i flere Dommeres overensstemmende Anskuelse, ikke bør opgives, har man foretrukket den i Udkastet nævnte Afgjorelsesmaade, og det Samme gjælder ifølge § 195 om alle andre Spørgsmaal, som kunne opstaae under Bevisførelsen.

Udkastets § 192, der omhandler det saakaldte Krydsforhør, er noget udførligere affattet end Hages Udkast § 212, dels fordi man har anseet det nødvendigt at give den, som afhører et Vidne, Ret til at modsætte sig Fremsettelse af Modspørgsmaal, forinden han selv er færdig med det omspurgte Punkt, dels fordi man, overensstemmende med hvad der finder Sted i England, antager, at Modparten, saasnart Vidnets Afhøring er tilendebragt, maa have Udgang til at underkaste det en selvstændig Afhørelse fra sin Side. Man skal derhos ved denne Leilighed ikke undlade at bemærke, at naar det i § 203 foreskrives, at der med Hensyn til Syns- eller Skønsmænds Møde og Afhørelse forholdes som med Vidner, maa det være en Folge heraf, at der ogsaa med dem kan anstilles Krydsforhør, saaledes at Modparten faaer Udgang til at fremsætte sine Spørgsmaal, inden Gudsfæstelse, forsaavidt en saadan er nødvendig, finder Sted.

Forsaavidt der fremsættes den Paastand, at et Vidnes Forklaring under Hovedforhandlingen afviger fra dets Udsagn under Forundersøgelsen, har § 193 foreskrevet, at det ved dertil sigtende Spørgsmaal skal bringes til at indrømme Afvigelsen og forklare Grunden til samme, og at Forklaringen først skal oplæses, naar dette ikke lykkes, hvortil Hages Udkast § 220, sammenholdt med § 203, bestemmer, at den nedskrevne Forklaring skal oplæses, forinden Vidnet forklarer sig over den formentlige Uoverensstemmelse. Grunden til denne Forandring er den, at Ministeriet har troet, at den nedskrevne Forklaring let kunde faae for stor en Indflydelse, hvis